

ROK 1987

Retrospektivní zápis

Foto: kronikář Josef Rotbauer ml.

Tak takhle vypadají Trstěnice z kostelní věže, lépe řečeno přímo ze zvonice, když se díváme směrem na sousední Drmoul

Pohled do obce od Chodové Plané.

Na této hlavní silnici na Plzeň se v roce 1960 hrával hokej na uježděném sněhu a na bruslích na kličku, tzv. „šlajfkách“. Hrál se třeba půl dne, a přerušit se muselo jen když projíždělo auto. Někdy to bylo i 4x , 5x za den....

Vlevo stavení Marciánů, za ní stodola JZD.

Zchátralá „Berkovna“, stojící vedle Vaníčků

Něco podobného představovala „Maškovna“, později „Kůtovna“, stojící naproti tanečnímu sálu místní hospody, v mírné zatáčce vedle silnice na Zadní Chodov.

a o pár let později...

... a ještě později (duben 1988)

Ze „Škopkovny“ ležící mezi STS a stavením Školů, zbyly jen ruiny.

Dům, ve kterém dosud bydlí Anna a Malča Sekretových, slouží i jako místní pošta.

Na rozdíl od předchozích objektů tento nečeká na demolici. Naopak, hrázděnka je na seznamu památek chebského muzea. V současnosti je tu kancelář JZD, v minulosti zde bydlela rodina Hanusova.

Bývalá klubovna SSM

Masopust 1987

Byl to pokus o vzkříšení tradice, která se ve vsi udržovala odedávna. Jak je vidět, pokus se docela vydařil a pochvalovali si i občané sousedních vesnic, kam průvod také zavítal

Eva Kůtová

Před Marciánů

Emanuel Máša

Útok na Místní národní výbor

Tady je průvod na návsi v Horní Vsi...

Jarda Máša, Jindřich Rychtář u pana Petra Černíka

Tady už v Kyjově ...

a tady v Zadním Chodově:

Bohužel, popis těch, kteří jsou uvnitř masky, není ...

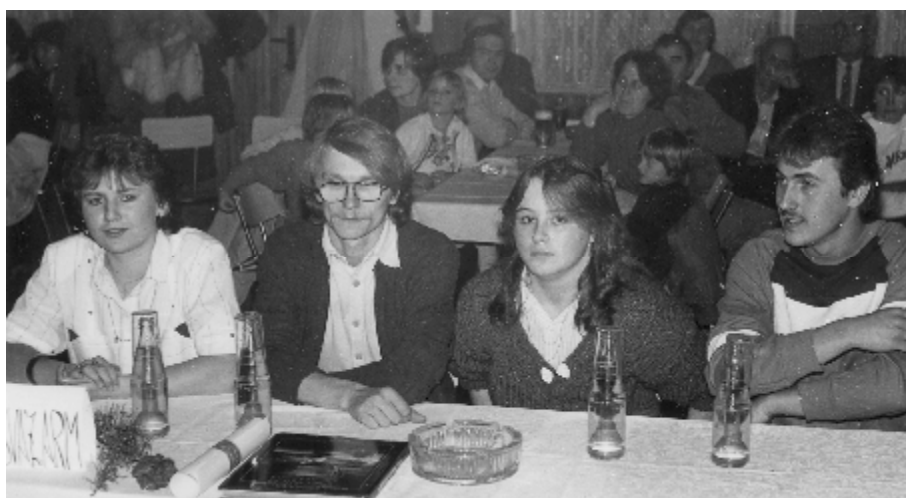
Oslavy 70. výročí Velké říjnové socialistické revoluce

13.11.1987

Jako jeden blok zábavného odpoledne zorganizovala paní Marciánová vědomostní soutěž čtyřčlenných družstev

Porota: A. Marciánová, V. Černík, J.Zeman, M.Tomanová, Ing.Švarc

Družstvo SVAZARMu

Stanislava Bartůňková, Pavel Soudný, Tomanová , Černík

Družstvo českého mysliveckého svazu

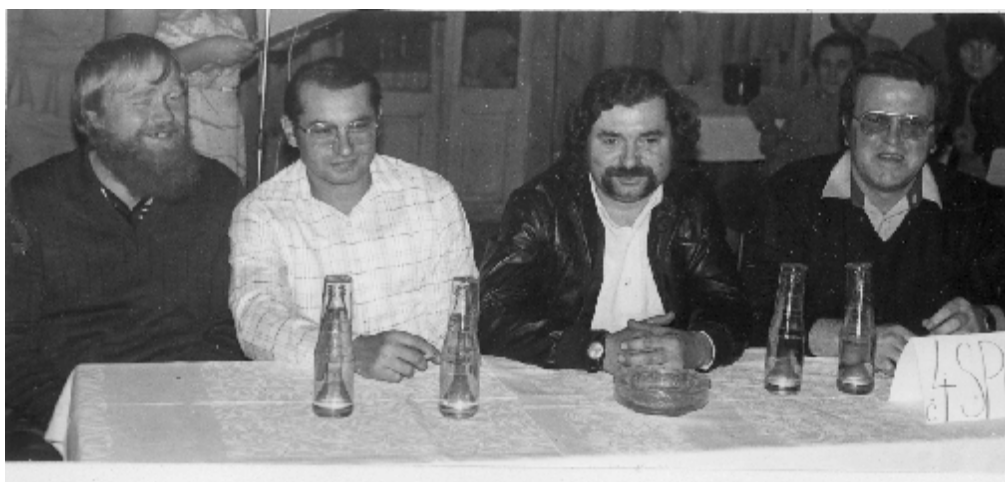
Třmínek, František Hromíř, Milan Konečný, Zdeněk Kůta

Družstvo Čs. svazu žen

Eva Kůtová, Jiřina Kůtová, Jiřina Mázdrová a V. Vejpuská

Družstvo Čs. svazu požární ochrany

Milan Brezničan, Zdeněk a Jaroslav Masný, Miroslav Havránek

a družstvo Čs. červeného kříže.

Anna Vejpuská, Dáša Roučková, Marie Černíková, Anna Kůtová

a trochu akce...

Svoje vystoupení si připravily a předvedly děti ze školky

Ocenění převzali tajemník MNV Stanislav Vejpuský a předseda ZO KSČ Rostislav Toman

Pochvalné dopisy za vzorný výkon vojenského cvičení převzali František Vomáčka a Václav Kůta

Čistička odpadních vod – práce pokračují za každého počasí

Fotky jsou z 24. října 1987

Vánoční besídka s důchodci

12.12.1987

V.Černík, K.Holouš, O.Marcián, V.Beníšek, J.Rotbauer st., J.Tík, Tíková

Štětková, Eliášová, ?, Sekretová, ?, J.Soudná, A.Opavová, M.Kovačíková

M.Vejpuská, A.Šípová, J.Markgráfová, T.Štětková, Eliášová

V popředí Benešová, E.Máša, M.Vorlová

Opět pohled z kostelní věže, tentokrát směrem na Chodovou Planou. Pokus o panoramatický záběr pokračuje kolem návsi směrem na Zadní Chodov.

JAN ŠIMÁ Z TRSTENIC

Za vynikající práci
Za zásluhy o výstavbu

NOSITELÉ RESORTNÍCH VYZNAMENÁNÍ

JZD ROZVOJ TRSTENICE

Zdena Hromířová
Anna Kudlicová
Radovan Piskáček
Jan Šima
František Štětka
Vojtěch Zdichynec

1. PŘEDSEDA JZD

Věděl, co se od něho čeká

„Tak já sem ten Šima, o kterém „svobodná Evropa“ hlásila, že žene lidi do bída...“, přichází nám zahradou vstříc vysoký, štíhlý muž. Před pětadvaceti lety byl jednou z vůdčích osobností při velkých přeměnách vesnice na Chebsku. Tehdy, v pětadvacátém sem přišel mladý komunista Jan Šima s partou mladých ze Strakonicka a byl přidělen do Trstenic.

„Za pár neděl za mnou přišla sestra... volí, pluh, brány, sečka, s tím jsme začínali soukromě hospodařit na třinácti hektarech půdy. Bylo to, ve srovnání s ostatními vlastně bohatství, které jsme do začátku měli. O dva roky později se objevila s rodiči v Trstenicích tady Marie. Vzalí jsme se a hospodařili společně s jejími rodiči. A hospodařili jsme dobře. Koupil jsem kobyly, jezdila s něma manželka, já nakládal hnůj, vyhnoujili jsme si pole, louky... nejdřív nám hladová louka dala jednu a půl tůry sena, po vyhnojení sedm. Jediný nedostatek — pole i louky, to byly úzké „cancoury“, kde se nedalo s bránou ani otočit.

V osmačtyřicátém jsme — bylo nás deset rodin — koupili dohromady mlátičky, lisy a založili strojní družstvo. Podíl pro vklad dával každý podle počtu hektarů. Přikoupili jsme traktor, samovaz a začali jsme společně obdělávat volnou půdu, která nebyla nikomu přidělena. Zaseli jsme obilí, dali jsme se do stavby velké kachňárny a našim ženským jsme postavili prádelnu. Pak se konal sjezd... my byli zemědělskou obcí, ve které ještě nebylo založeno družstvo. Nápor z okresu se naplňoval k nám. Byl jsem komunista a věděl, co se ode

mne čeká...“ odmičl se. „Věděl, co se od něho čeká, jenže pro mne začalo hrozné období, byla jsem o něho strachy bez sebe když někde šel či jel, to bylo dno a noci co stále viselo něco ve vzduchu, pořád se něco řešilo. Denně jsem říkávala táto, pojď, odstěhujeme se...“ vmísí se Marie Šimová. „Má pravdu — byla i spousta výhrůžek, nadávali mi, Šimo, tys to začal s tím strojním družstvem a teď tam musíme všichni... Slučovala se pole, zvládlo se to díky síle partaje a dělníků, kteří nás podpořili. Společných pět set třicet hektarů přijela zorat estéeska, na podzim jsme zaseli, v zimě padesátého roku jsem byl zvolen předsedou JZD Trstenic. Ve dne na poli, v noci při adaptaci „prasečáku“ z pěti starých baráček, pak při stavbě drůbežárny. Potom jsme museli nakoupit osiva a novou sadbu brambor na úvěr. Přešlo klimaticky velice nepříznivé jaro... mezi lidmi se začalo šuškat... neurodí se, bude bída, nakupují na úvěr, zadluží se. Jednou ráno krmím dobytek a přiběhne žena... pojď honem, přišli odhlásit se z družstva. Běžím domů... opravdu, jeden, druhý, třetí... Chlapi, neblázněte, říkám, ale kdež. Odhlásilo se jich dvanáct. Ve vedlejší vsi v Drmoulu, bydlel předseda ONV Vaněk. Já sed na kolo a ujíždím za ním... Človče, co s tím budeme dělat? Po návratu domů mi Marie podává další odhlásky... Ještě ten den přijeli z okresu, svolali jsme amplónem lidi do místní hospody. Tajemník ONV jednoznačně řekl: jste zemědělskou obcí, je třeba dělat dohromady, dělníci vám pomůžou. Odcházel však jeden za druhým, zůstalo nás v družstvu čtrnáct rodin. Začalo období vysilující práce. Chtěli jsme jim dokázat, že společně se udělá víc. Řeknu vám jedno — pracovní morálka byla v tom čase nejvyšší, jakou jsem kdy zažil. I ženské, chuděry, přes den na poli, v noci vozily písek na stavbu kravína. Sedmáctého listopadu ve dvaapadesátém jsme do něho sváděli dobytek... Ale abych dospěl k nějakému závěru. Stálo to ještě mnoho dohadů, nervů, došlo i k vylučování z družstva a vracení políček... Za rok však z těch co odešli, se dva do družstva vrátili. Pak se přidávali postupně další... a nakonec kolchoz šel jako hrom. Dařilo se nám. Pěstovali jsme množitelské obilí, brambory, chovali plemenná prasata. Okresní výbor strany chtěl, abychom pomohli Rájovu — ten měl asi pět set hektarů půdy... dobytek na chcípnutí... všechno zanedbané. Stálo nás to hodně síly a hlavně peněz... a naše družstvo poněkud upadlo. V jedenašedesátém jsme se znovu postavili na nohy. Já pak předsedoval ještě rok...“ „Kdyby jen předsedoval, jako člen OV KSČ a rady ONV, potom i kraje, byl všchně po schůzích... sedřený, uhoštěný... Kdepak, i za cenu toho, že bych znovu byla mladá, nikdy bych to nechtěla prožít znovu...“